

§ 4. Til Lov om det offentlige Fattigvæsen af 9de April 1891 § 41 føjes et nyt Punktum saaledes:

Paa Personer, som i Henhold til Dom ere henfattede til Tvangsarbejde, og som ere ikendte Gellestraf, kan derhos den i ovennævnte Arrestreglements Litr. B § 12 ommeldte forporlige Kædselse bringes til Anvendelse under de samme Steds angivne Betingelser.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I den Arrætte, der er forløbet, siden Almindelig borgerlig Straffelov af 10de Februar 1866 udkom, har den Erkendelse mere og mere fæstnet sig, at Lovens Bestemmelser i dens 18de Kapitel om Vold paa Person og Legemsbestandigheder ikke paa alle Punkter hde Samfundet de fornødne Midler til virksomt at træde op imod Forbrydelser af den nævnte Art og dermed den private det Værn mod Retstrænkelse, som han med Føje kan gøre Krav paa, en Opfattelse, der ogsaa er kommet til Orde i Rigsdagen i Anledning af en i Folketinget i Samlingen 1881—82 fremtalt Forespørgsel til den daværende Justitsminister. Det Forhold, der særlig har paakaaldt Opmærksomheden, og som har foranlediget Justitsministeriet til at søge Lovgivningsmagtens Bistand til Tilvejebringelsen af supplerende Bestemmelser i saa Henseende, er de i de senere Aar stærkt tiltagne voldsige Overfald paa sagesløse Personer, navnlig de Overfald af denne Art, der falde ind under de almindelige Bestemmelser i Straffelovens §§ 200 og 203 eller under den særlige Bestemmelse i Lovens § 202 om Mishandling af Kædefælle, med hvem Værningsmanden lever i Samliv, eller af vedkommendes egne eller andres til hans Omsorg betroede Børn. Det betragtes med Føje som en given Sag, at § 200 ikke mindre end § 203 omfatter saavel Tilfælde, i hvilke den angrebne ikke kan siges at være sagesløs i egentlig Forstand, som Tilfælde, i hvilke det omvendte gælder, og der vil næppe findes Anledning til for saa vidt enten at udvide eller indskrænke selve Omraadet for de med Straf belagte Handlinger. Men ligesom Straffelovens § 206 opstiller en særlig Regel om en Beføjelse for Domstolene til efter Omstændighederne at frifinde for Straf i Tilfælde, der falde ind under § 200, naar For-

holdet er det, at to eller flere Personer gensidig have tilføjet hinanden Vold, med andre Ord, naar Forholdet nærmest har Karakteren af Slagsmaal, saaledes vil der paa den anden Side — uanset den teoretiske Betænkning, som under Udarbejdelsen af Udkastet til Straffeloven i saa Henseende gjorde sig gældende*) — formentlig i Henhold til de efterhaanden indvundne Erfaringer være god Føje til i delvis Tilslutning til den ældre Regel i Forordn. af 4de Oktober 1833 § 6 som et andet Undertilfælde at udsønde Kredsen af saadanne under §§ 200, 202 og 203 faldende Tilfælde af Vold, i hvilke den angrebne ikke har foretaget noget, som kunde give rimelig Anledning til den mod ham udøvede Vold, eller med Benyttelse af det almindelige Udtryk: hvor den angrebne er sagesløs Mand. Udsondringen af disse sidste Tilfælde er i Virkeligheden i god Overensstemmelse med det Synspunkt, som Straffeloven alt ved sin Regel i § 206 har anerkendt, og da det dernæst ikke lader sig bestride, at hine Tilfælde som almindelig Regel ville være karakteriserede ved en Raahed og Brutalitet, som ingenlunde tør paastaas at ligge til Grund for enhver under de paagældende Straffebestemmelser faldende Handling, turde det ogsaa fra almindelige strafferetlige Synspunkter set være fuldt berettiget ved en saadan Udsondring at søge at imødefomme den utvivlsomt forhaandenværende Trang til mere effektivt, end det hidtil har været muligt, at træde op imod de ofte forefaldende Tilfælde af saadanne voldsige Overfald.

I det derhos under Henhyn til Systemet i Straffelovens 18de Kapitel og de herhenhørende Lovbestemmelseres Affattelse vil

*) Jfr. Motiverne til Straffelovudkastet p. 244.